

Р. Шарпа, кіраўнік кампазітар У. Шапаўленка і вучанца музычнай школы А. Барозова. Я. Цікоці і П. Падкавыраў. Дырэктар музычнай школы № 2 Заводскага раёна Г. Мінева В. Варатніцкі і У. Алоўнікаў.

[Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар.]

Р. Сярнова адзначалася, што ў гэтай галіне ёсць пэўныя поспехі.

Зараз у школах рэспублікі працуюць больш 1500 духавых аркестраў, аркестраў народных інструментаў, інструментальных ансамбляў, аля сотні дзіцячых ансамбляў песні і танца, больш 3,5 тысяч харавых і 4 тысяч танцавальных калектываў.

Разам з тым, зусім заканамернае пытанне — ці ўсе магчымасці выкарыстоўваюцца для палепшэння музычна-эстэтычнага выхавання дзяцей?

Р. Сярнова, І. Лучанок, В. Варатніцкі і іншыя прамоўні падкрэслілі, што ў многіх школах асабліва сельскіх, яўна недаацэньваюць выхаванне ў вучняў высокага эстэтычнага густу. Мастацтва самадзейнасці школьнікаў часам арганізуецца па кампанейскаму ў сувязі з тымі ці іншымі святочнымі мерапрыемствамі.

Гэтыя недахопы, — сказаў Р. Сярнова, — у першую чаргу тлумачацца крайнім недахам педагогічных кадраў. У 4724 васьмігадовых і сярэдніх школах рэспублікі працуюць 1459 выкладчыкаў спеваў і музыкі, у тым ліку толькі 86 чаравек з вышэйшай адукацыяй.

З кожным годам у школу прыходзіць усе менш і менш педагогаў з музычнай адукацыяй. У 1968 годзе мы атрымалі 180 выкладчыкаў музыкі і спеваў, свята — 127.

Што і казаць — кадры вузкае месца. Кампазітар Ігар Лучанок расказаў, што некай яго запрапілі ў адну з Пухавіцкіх школ, дзе развівалі яго песню. Калі ён пачаў, як дзеці ён сцяваюць, дык літаральна сцямаюць ад жаху. Гэта і блізка не было падобна на песню, якую ён напісаў. Высветлілася, што спеваў у школе па сумяшчальніцтве вядзе настаўнік фізкультуры.

Значыць, кадры. Хто і як рыхтуе выкладчыкаў спеваў і музыкі? Пра гэта падрабозна гаварыла выкладчыца Мінскага педагогічнага інстытута Імя Горькага А. Баранюк. І, трэба сказаць, намалевала не вельмі радасную карціну.

Аказваецца, для тых, хто паступае на музычна-педагагічны факультэт, няма нават уступнага экзамена па музыцы. Прымаюцца людзі, якія не маюць ніякай музычнай падрыхтоўкі, нават прыроднай здольнасці.

І ў той жа час многія абітурыенты з добрай музычнай падрыхтоўкай, проста талентавіты ў музыцы, людзі талентавіты па-за інстытутам, таму што не праіраваў на конкурс — атрымалі ніякі балы па гісторыі, мове і г. д.

Шкада іх адпуськаць. Вось бы стварыць для такіх юнакоў і дзячат, што не трапілі ў інстытут двух-трохгадовай курсы, скажам, пры Саюзе кампазітараў, ці кансерватараў, якія б рыхтавалі выкладчыкаў спеваў, спецыялістаў па пазнакласнай рабоце — харавікоў.

Тым не менш, кадры — гэта яшчэ не ўсё. Ёсць школы, дзе хапае выкладчыкаў музыкі, а нарысць ад гэтага мінмальнае. Чаму? Вядзецца, усё справа ў атмасферы, якая існуе ў школе, пазіцыі школьнага начальства.

Тосць з Масквы М. Ганчароў, намеснік старшын Усеаюнаўскай камісіі па музычна-эстэтычным выхаванні моладзі ў сваім выступленні расказаў, што камісія атрымлівае шмат пільмаў ад выкладчыкаў музыкі, у тым ліку і з Беларусі. Атары гэтых пільмаў скардзяцца на дрэнныя ўмовы, у якіх даводзіцца працаваць — няма інструментаў, заняты праводзяцца ў калідоры, ды і наогул у школе яны — парні.

Спеваў, па думцы некаторых дзячоў, што працягваюць на ніве асветы, не прадмет, а так нешта, ні тое, ні сёе.

Пра гэта з хваляваннем гаварыў Ігар Лучанок.

Я гутарыў з многімі школьнымі выкладчыкамі музыкі, і амаль усе яны скардзяцца на нявагу з боку дырэктара, загадчыка навучальнай часткі. Скажам, заняты хоры не вельмі ўключваюць у расклад урокаў. Таму яны і праводзяцца ад выпадка да выпадка.

Так, вельмі, вельмі многае залежыць ад пазіцыі кіраўнікоў школы, — падкрэслівае гэтую думку начальнік упраўлен-

ХАРАСТВО КЛІЧА, ХАРАСТВО ПАТРАБУЕ

ня мастацтва Міністэрства культуры БССР І. Палівода. — Там, дзе дырэктар любіць музыку, любіць мастацтва — усё ў парадку. Тут і часта гасці артысты і музыканты, тут добра працуюць выкладчыка музыкі. Там, дзе дырэктар раўнадушы ў гэтым сэнсе чалавек — справа, эстэтычнага выхавання завальваецца.

Што і казаць — вельмі слушна заўвага. Не скарот, што эстэтычнае выхаванне аэўляецца дзешым сродкам духоўнага і маральнага выхавання падрастаючага пакалення. Ні фізіка, ні матэматыка не навучаць разумець, што дрэнна, а што добра. Гэтым могуць навучыць толькі навуку, звычаныя з гуманітарным цыклам — гісторыя, літаратура, мастацтва, якое зяртаецца да чалавечых пачуццяў, выхоўвае эмацыянальны свет.

«Наше оружанне — нашы песні, наша золато — званіцкае голас», — пісаў Маякоўскі.

Вельмі шкада, што мы часам ігнаруем гэтую аб'ект, і тады яе падхоплываюць нашы ворагі. Жыццё не перціць вакууму.

Пра гэта гаварыў у сваім яркім усхваляваным выступленні дырэктар 2-й музычнай школы Заводскага раёна Мінска В. Варатніцкі.

Ён падкрэсліў, што іх, выкладчыкаў музыкі, вельмі трывожыць адна акалічнасць — у апошнія гады дзешым даводзіцца чуць шмат дрэннай музыкі, якая лясца з транзістараў, а то і з радыёапаратаў, перадаюцца па тэлебачанні.

Вядома ж, дрэнная, пошлая музыка была ва ўсе часы, але яна не мела магчымасці так хутка распаўсюджвацца, як зараз.

Могуць сказаць, а куды глядзіць педагог? Але ж працант дзяцей, што займаюцца ў музычных школах — мізэрны. Колькасць моладзі, якая рэгулярна наведвае філарманічныя канцэрты — такема парануацка невялікая. А радыёпрыёмнік, тэлевізар зараз ледзь не ў кожнай сям'і.

Нават у музычнай школе, дзе дзеці выхоўваюцца на класіцы, на лепшых узорках народнай і сучаснай музыкі, не ведаюць, а на перапынках раптам пачуць нізакласную джазавую халтуру. Пачынаецца ішавіцца — дзе ты чую гэта? Аднак адольваць — чуў па радыё, ці па тэлебачанні.

Адсюль няякая разумець, якую вельміную адказнасць нясе наша радыё і тэлебачанне за музычнае выхаванне юнакоў і дзячат.

Ці заўсёды гэтак адказнасць усведамляюць работнікамі радыё і тэлебачання? Не. Паспрабуйце спецыяльна хоць дзеш паслухаць радыё. Колькі шэрай, пошлай музыкі ў так званых эфірных перадачах!

Выступаючы некай на дыскусію на гэтую тэму на старонках «Савецкай культуры», выдатны савецкі дыржор Кірыл Кандрашыч заявіў: «Я за цішыню». І сапраўды, больш шчыны за кошт дрэннай музыкі, шэрай дарогу ў эфір класічнай, народнай і сучаснай музыкі.

На жаль — працягвае В. Варатніцкі, — усё мы разумеам, што дрэнна, а што добра, а справу музычнага выхавання моладзі часта выпускаем з рук. І музычны густ некаторых моладзі людзей проста выкінае жах. Гэта ж не вышывае многія філарманічныя канцэрты праходзяць пры паўпустой зале. Помню, я быў на канцерце выдатнай савецкай артысткі Веры Дулавай. Слухаючы ў зале можна было пералічыць па пальцах.

Затое любіць эстрады ансамбль — часам вельмі пасадны — мае вельміную аўдыторыю. Яшчэ задаюцца да яго прыезду раскупаюцца тысячы білетаў.

Думкі, вымазаныя В. Варатніцкім, прагучалі і ў выступленні іншых удзельнікаў пленума.

Ігар Лучанок справядліва заўважыў, што ў нас няма

слаў зрабіў усё, што было магчыма, каб за кароткі час падрыхтаваць такую складаную і разнастайную праграму. «Сцяжынікі» Г. Вагнера, «3 дніх нараджэння, Ленін» і «Наш Гайд» І. Лучанка, «Аградная песня» Ю. Семянікі, «Канцэртна» Д. Камінскага, дзіцячая кантата У. Алоўнікава — гэтыя творы гукалі на канцерце так прайнікна, быццам яны толькі што і нарадзіліся ў садружнасці кампазітараў з юнымі выканаўцамі.

А ўспомнім хор хлопчыкаў, якім кіруюць І. Жураўленка і Н. Жураўленка. Падлеткі выступалі з такой «дарослай» сур'ёзнасцю, так шчыра аддавалі сабе песні, што ўжо ніякіх «скідан» на ўзрост артыстаў ніхто рабіць не мог і не хацеў. Праўда, шэраг твораў прагучаў так, што прафесіянальны слых мог бы адзначыць і паўняны прайнік — не было патрэбнай эдэтанасі, не хапала чыстаты ва ўсіх рагістрах. Але ж яны спяваюць разам з такімі другімі год і, вядома, ім шмат чаму траба вучыцца, гэтым юным артыстам.

Ансамбль скрыпачоў пад кіраўніцтвам М. Гальдштэйна кінуў вельмі яркае ўражанне. Калісьці, які ўвесь час абнаўляецца, «сёння адначасна юбілей — ён існуе ўжо патнацыйна гадоў! І як хораша і па-сапраўднаму ансамблева іграюць юныя музыканты! «Палюначок» П. Падкавырава і «Гумарэска» У. Алоўнікава літаральна захалююць залу, бо ў гэтых нумарах ёсць нешта тае, што заважае «споведзі», што нараджаецца па закліку сэрца. Або «Рочанька» Д. Камінскага — гэта ж сапраўды маленькі шэдэўр: столькі ў ёй шчырага захвалення роздумам і лірычным пачуццём, захаваным ў фальклорным творы і перакладзеным на мову гэтага складу інструментаў.

Вера Перапаліца і Галя Міхеяна, Тая Прыацко і Уладзімір Гароднін, Аля Барозова і Юры Марчанка — гэтыя імёны засталіся ў памяці слухачоў, бо маленькімі салістамі выступалі з пачуццём адназначнасці за кожны нюанс і любую дэталю свайго «манарэртнага» дэбюту.

Канцэрты пленума, у прыватнасці, канцэрт у Цэнтральнай музычнай школе сталіцы, яшчэ раз пераканалі кампазітарскую грамадскасць, што ў нас ёсць для каго пісаць музыку, што аўдыторыя і выканаўцаў і слухачоў у Беларусі — вялікая.

Увага Перапаліца і Галя Міхеяна, Тая Прыацко і Уладзімір Гароднін, Аля Барозова і Юры Марчанка — гэтыя імёны засталіся ў памяці слухачоў, бо маленькімі салістамі выступалі з пачуццём адназначнасці за кожны нюанс і любую дэталю свайго «манарэртнага» дэбюту.

Канцэрты пленума, у прыватнасці, канцэрт у Цэнтральнай музычнай школе сталіцы, яшчэ раз пераканалі кампазітарскую грамадскасць, што ў нас ёсць для каго пісаць музыку, што аўдыторыя і выканаўцаў і слухачоў у Беларусі — вялікая.

Увага Перапаліца і Галя Міхеяна, Тая Прыацко і Уладзімір Гароднін, Аля Барозова і Юры Марчанка — гэтыя імёны засталіся ў памяці слухачоў, бо маленькімі салістамі выступалі з пачуццём адназначнасці за кожны нюанс і любую дэталю свайго «манарэртнага» дэбюту.

Увага Перапаліца і Галя Міхеяна, Тая Прыацко і Уладзімір Гароднін, Аля Барозова і Юры Марчанка — гэтыя імёны засталіся ў памяці слухачоў, бо маленькімі салістамі выступалі з пачуццём адназначнасці за кожны нюанс і любую дэталю свайго «манарэртнага» дэбюту.

Увага Перапаліца і Галя Міхеяна, Тая Прыацко і Уладзімір Гароднін, Аля Барозова і Юры Марчанка — гэтыя імёны засталіся ў памяці слухачоў, бо маленькімі салістамі выступалі з пачуццём адназначнасці за кожны нюанс і любую дэталю свайго «манарэртнага» дэбюту.

Увага Перапаліца і Галя Міхеяна, Тая Прыацко і Уладзімір Гароднін, Аля Барозова і Юры Марчанка — гэтыя імёны засталіся ў памяці слухачоў, бо маленькімі салістамі выступалі з пачуццём адназначнасці за кожны нюанс і любую дэталю свайго «манарэртнага» дэбюту.

Увага Перапаліца і Галя Міхеяна, Тая Прыацко і Уладзімір Гароднін, Аля Барозова і Юры Марчанка — гэтыя імёны засталіся ў памяці слухачоў, бо маленькімі салістамі выступалі з пачуццём адназначнасці за кожны нюанс і любую дэталю свайго «манарэртнага» дэбюту.

Увага Перапаліца і Галя Міхеяна, Тая Прыацко і Уладзімір Гароднін, Аля Барозова і Юры Марчанка — гэтыя імёны засталіся ў памяці слухачоў, бо маленькімі салістамі выступалі з пачуццём адназначнасці за кожны нюанс і любую дэталю свайго «манарэртнага» дэбюту.

Увага Перапаліца і Галя Міхеяна, Тая Прыацко і Уладзімір Гароднін, Аля Барозова і Юры Марчанка — гэтыя імёны засталіся ў памяці слухачоў, бо маленькімі салістамі выступалі з пачуццём адназначнасці за кожны нюанс і любую дэталю свайго «манарэртнага» дэбюту.

Увага Перапаліца і Галя Міхеяна, Тая Прыацко і Уладзімір Гароднін, Аля Барозова і Юры Марчанка — гэтыя імёны засталіся ў памяці слухачоў, бо маленькімі салістамі выступалі з пачуццём адназначнасці за кожны нюанс і любую дэталю свайго «манарэртнага» дэбюту.

Увага Перапаліца і Галя Міхеяна, Тая Прыацко і Уладзімір Гароднін, Аля Барозова і Юры Марчанка — гэтыя імёны засталіся ў памяці слухачоў, бо маленькімі салістамі выступалі з пачуццём адназначнасці за кожны нюанс і любую дэталю свайго «манарэртнага» дэбюту.

Увага Перапаліца і Галя Міхеяна, Тая Прыацко і Уладзімір Гароднін, Аля Барозова і Юры Марчанка — гэтыя імёны засталіся ў памяці слухачоў, бо маленькімі салістамі выступалі з пачуццём адназначнасці за кожны нюанс і любую дэталю свайго «манарэртнага» дэбюту.

Увага Перапаліца і Галя Міхеяна, Тая Прыацко і Уладзімір Гароднін, Аля Барозова і Юры Марчанка — гэтыя імёны засталіся ў памяці слухачоў, бо маленькімі салістамі выступалі з пачуццём адназначнасці за кожны нюанс і любую дэталю свайго «манарэртнага» дэбюту.

Увага Перапаліца і Галя Міхеяна, Тая Прыацко і Уладзімір Гароднін, Аля Барозова і Юры Марчанка — гэтыя імёны засталіся ў памяці слухачоў, бо маленькімі салістамі выступалі з пачуццём адназначнасці за кожны нюанс і любую дэталю свайго «манарэртнага» дэбюту.

Увага Перапаліца і Галя Міхеяна, Тая Прыацко і Уладзімір Гароднін, Аля Барозова і Юры Марчанка — гэтыя імёны засталіся ў памяці слухачоў, бо маленькімі салістамі выступалі з пачуццём адназначнасці за кожны нюанс і любую дэталю свайго «манарэртнага» дэбюту.

Увага Перапаліца і Галя Міхеяна, Тая Прыацко і Уладзімір Гароднін, Аля Барозова і Юры Марчанка — гэтыя імёны засталіся ў памяці слухачоў, бо маленькімі салістамі выступалі з пачуццём адназначнасці за кожны нюанс і любую дэталю свайго «манарэртнага» дэбюту.

Увага Перапаліца і Галя Міхеяна, Тая Прыацко і Уладзімір Гароднін, Аля Барозова і Юры Марчанка — гэтыя імёны засталіся ў памяці слухачоў, бо маленькімі салістамі выступалі з пачуццём адназначнасці за кожны нюанс і любую дэталю свайго «манарэртнага» дэбюту.

Увага Перапаліца і Галя Міхеяна, Тая Прыацко і Уладзімір Гароднін, Аля Барозова і Юры Марчанка — гэтыя імёны засталіся ў памяці слухачоў, бо маленькімі салістамі выступалі з пачуццём адназначнасці за кожны нюанс і любую дэталю свайго «манарэртнага» дэбюту.

Пазчыная ПАВЕРКА

Міхась СТРАЛЬЦОУ.

Кажыце, не кажыце — ідзе вясна!

Над комінам дым — журба, Над комінамі неба — журба, Надвоўражы вясна, вясна, За лесам поўні плячэ.

Чарсвее капітны след, Чарсвее пад ветрам твар І ўсе за лес, за лес Хмаркі плывуць.

І безуважна, як пятак, Лістак мне жывіць пасылае... Нахай, Бару. Ніхто не знае, Што можна гаварыць і так.

На ім пішу. Пазчыны год Дакладны. Маі, лістапад... Лістак мне родны той. Прагод Адых мнэ. Вядзем мы страты.

Радох знячэўку напішу — Нахай ляціць у свет крылаты. Вазьму на прывязь я душу, Мы з ёю вернемся дахаты. Лістак ляціць у свет крылаты.

ЖАЎТАЦВЕТ

Сонца — сланечнік на сіння градзе, Промень-палёстак на дол упадзе, Промень падыме смуглявае пета,— Нібы істужку у косы ўп'яце Дрэва, Гуркоўніку,

А закаханым покая зацеліць Колерам блізкай разлукай.

Жоўтым агнём разгараецца вясень.

Вера ВЯРБА

Каб сэрца поўніла свабода, Бары ўзрэм маю душу, Прывітанне халіны асалоды, Бо гэтак мала я прашу.

Гадзі бягуць у халады, На след чаромахай завеі, Не прадчуваючы бяды, Не падаючы нады.

А я стою на балшыку, На скарыванні між гадамі, Бліжыня тонкая на вяку І вясніцы краваю рукамі.

І таму памыляюся, Ачыняю дзверы, А прынахцеся — хіба ж вы любіце!

Час бяспрымы дарэмна губіце, Вы разгублены і стапіліся, Хіба вясень так закружыла!

І навошта вам роздум мілы, Капі ўсё даўно прадугледжана, Пераважана, перамажана

Самая правільная, строга мерай, Хто верыць, што я вам веру!

Алесь Міхалевіч, «Фальклорныя матэрыялы драматычнай Яні Купалы», Мінск, 1969.

ла, што так і трэба. І цяпер яна не саромелася гаварыць:

— Я самая прыгожая рамонка ў свеце. Што ты мя сестры, якія куюць недзе на лузе, у полі ці на выгане? Ці бацька яны так блізка сонца? Ці каліношчыца ад іх так хто-небудзь, як мой цэмент? Не, я адна толькі такая.

І та часта яна гэта гаварыла, што пачала дакушваць усім і сонцу, і дажджу, і небу, і нават самому цэменту.

Ды не доўга чынілася прыгожай. Пачала яна сумавань — бо ўжо ніхто не слухаў яе, не любавалася яе белымі валасамі ды жоўтымі вачыма. Вельмі захачалася ёй на выган, у поле ці на лузе, дзе гуртам, адной сям'ёй, жылі яе бацькі, сестры і сваякі.

— Надакушала мяне тут, — скардзілася яна вераб'ю, які час ад часу залетаў на балкон. — Не, не магу я тут жыць, не хапае мяне паветра. Не хаду я бацьчы штодня так блізка сонца, бо яно слепіць і суньціць мяне. Не хачу гэтага блізкага сніга неба, бо яно вялікае і чужое. Не хачу бацьчы гэтага старога сінюра-цэмента. Навошта ты прынёс мяне сюды, вераб'ю?

— Ты ж сама гэтага хацела. Ці не так? — прарочы ёй вераб'ю. — Некалі, яшчэ неразумным зянем, марыла ты аб вялікім горадзе, аб незвычайным жыцці. Тады ты не магла зразумець, што не гэта жыць без свайго зямлі, без свайго радні, што рам, рамонам, трэба заўсёды трымацца разам. А цяпер... Я вядома, чаму табе стала сумна. Ты надакушала усім сваім выхаваннем, ты нікога не хочаш бацьчы, акрамя сябе.

— Але ж я і ёсць самая прыгожая. Хіба ты не бацьчы, якія ў мяне валасы, які тонкі стан? Вераб'ю маўчаў. Яна, дурныянка, не бачыла іншых рамонак, тых, што жылі на выгане, вялікіх эдэравых кветак, якія дыхаюць на поўняны грудзі сваім родным паветрам, і поўць у асвятло свайго ролы сон. Тых рамонак, якія ўпаўняю трымаюцца мошнімі, дружнімі каранямі са сваю родную зямлю.

— Аднойчы на балкон выйшаў хлопчык. Ён сарваў рамону і хачеў паставіць яе ў вазачку. Ды мама хлопчыка скачала: — Навошта табе яна? Паглядзі, якая яна чэзлая, вялая!

І хлопчык выкінуў рамону. А яна... Яна не панікала пасля сябе нават маленькага зярнятка.

БЯРОЗКА І КЛЁНІК

У цёмным лесе прыжылася маленькая зеленавокая бярозка. Гадкоў ёй было нямога, ды была яна вельмі ж прыгожая. Цэлым дня чупел яе цікі пільчотны голас. З усім дрэвам сарвавала яна і дрэвы яе таксама палобілі.

Старая елка часта мін сабою шумел-гаманіла: — Дзя гэта ж яна так прыгажэ з кожным годам? Вач, якая стаяна прыстае! І сонца, калі ўспомніцца, не часта яе наведвала, а от жа — бялявчанка, нібы каралеўна тая!

Толькі, пэўна, адна старая асіна, якую ніхто ў лесе не помніў маладою, рыпела: — Нічога, нічога, хай пакараеўца, хай павыстаўляецца! Прыйдзі людзі, дык тады яна паскача. Так паскача, што і не падмаецца. А то надта ж стройная выцігнулася! Вач, яног выстаўляе! І завушчылі пачапіла!

Старая асіна зайдросціла маладой бярозцы. Ды не толькі бярозцы. Яна зайдросціла

ПОЛЬСКІ ЧАСОПІС-ПРА НАШУ МОВУ

Штогоднік «Zingie Postapiensis», друкаваны орган Познаньскага таварыства сяброў навуку, які вядзецца з дапамогай Польскай акадэміі навуку — на сваіх старонках змяшчае артыкулы, рэцэнзіі і спрэчкі на польскай, рускай, французскай, нямецкай і англійскай мовах, прысвечаныя параўнальнаму і агульнаму мовазнаўству.

У апошнім, чатырнаццатым нумары, надрукаваны артыкул Эльжбеты Смуклоўскай (на польскай мове) пад назвай «Літунізм у беларускай сельскагаспадарчай лексіцы». Даследчыца разглядае такія словы нашай лексікі, як мянташка, клуня, пуня, ёўна, тарпа (topr), свіран, дзіраван, гірса, каліва, гічане і інш. У артыкуле прыводзіцца таксама іншыя аздаваднікі гэтых слоў, чужыя альбо запалчаныя, якія ўжываюцца ў беларускай мове. Літунізм разглядаецца ў даследаванні, як пазіцыя Э. Смуклоўскай, паслужылі беларускай гаворкі ўсходняй часткі Беларускага ваяводства.

Артыкул суправаджаецца дзюйма картам Беларускай і БССР, на якіх адзначаны межы паўшэрыня гэтых слоў. У даследаванні падаецца багатая бібліяграфія прац польскіх вучоных у галіне беларускай мовы.

Э. Смуклоўска выказвае ў артыкуле ўдзячнасць навуковаму супрацоўніку Інстытута мовазнаўства АН БССР А. Жураўскаму за дасляныя прыклады — картаткі старабеларускага слоўніка.

З. КЛЫШКА.

НОВАЯ ПРАЦА ПА КУПАЛАЖНАУСТВУ

Крытыкі і літаратуразнаўца А. Макаравіч доўгі час займаўся даследаваннем усплыў вуснай народнай паэзіі на творчасць Яні Купалы. Першае яго праца ў гэтай галіне — «Ад песні і думан народных» (1965) — была прыкладна сучасна крытыцы і літаратуразнаўцаў. Сёння ў выдвецце «Навука і Тэхніка» выйшла другая кніга А. Макаравіча «Фальклорныя матэрыялы ў драматычнай Яні Купалы». Выдавецтва, на жаль, пасля заўсёдня смерці даследчыцы.

Кніжка адкрываецца кароткім «Словам пра сябра» Я. Усікава, які на працягу двух дзесяцігоддзяў прывітаў разам з А. Макаравічам Я. Купала. Першае яго праца ў гэтай галіне — «Ад песні і думан народных» (1965) — была прыкладна сучасна крытыцы і літаратуразнаўцаў. Сёння ў выдвецце «Навука і Тэхніка» выйшла другая кніга А. Макаравіча «Фальклорныя матэрыялы ў драматычнай Яні Купалы». Выдавецтва, на жаль, пасля заўсёдня смерці даследчыцы.

Кніжка адкрываецца кароткім «Словам пра сябра» Я.

